

ambaŭ rigardis la ĉielon — kaj el la aero falis motorciklego, surteriĝante ĝuste antaŭ ili.

La grandega motorciklo tamen nanis kompare kun la viro, kiu rajdis sur ĝi. Li estis alta preskaŭ duoble tiom, kiom ordinarulo, kaj estis larĝa almenaŭ kvinoble tiom. Li simple aspektis tro granda por esti permesebla, kaj tiom *sovaĝa* — longaj intermiksitaĵoj barbo kaj hararo, nigraj kaj arbustecaj, kaŝis la pliparton de lia vizaĝo, li havis manojn tiel grandajn kiel rubujaj kovriloj, kaj liaj piedoj en siaj ledaj botoj estis kiel delfenidoj. Per siaj vastaj muskolaj brakoj li tenis bulon de kovriloj.

“Hagrid,” diris Zomburdo, ŝajne trankviligite. “Finfine. Kaj de kie la motorciklo?”

“Prunt’s ĝin, Prof’soro Zomburd’, s’njoro,” diris la giganto, zorge depaŝante de la motorciklo dum li parolis. “Juna Siriuso Nigra prunt’s ĝin al mi. S’njoro, mi ’aves lin.”

“Ne okazis problemoj, ĉu?”

“Ne, s’njoro — la dom’ est’ preskaŭ detruita, sed mi tute bone elpren’s lin antaŭ ol la mogloj komenc’s svari. Li ekdorm’s dum ni transflug’s Br’solon.”

Zomburdo kaj prof. MakGongal klinis sin super la tukaro. En ĝi, preskaŭ nevidebla, kuŝis plene dormanta virbebo. Sub tufo de karbonigra hararo super la frunto ili povis vidi kurioze formitan vundeton, kiel fulmon.

“Ĉu tie --?” flustris prof. MakGongal.

“Jes,” diris Zomburdo. “Tiu cikatro restos por ĉiam.”

“Ĉu vi ne povus helpi lin pri tio, Zomburdo?”

“Tion mi ne farus eĉ se mi povus. Cikatroj povas utili. Mi mem havas unu super la maldekstra genuo; ĝi estas perfekta mapo de la Londona Metroo. Nu — donu lin al mi, Hagrid — pli bone ke ni finu la aferon.”

Zomburdo prenis Hari en la brakoj kaj turnis sin al la domo de ges-roj Dursli.

“Ĉu mi — ĉu mi rajtes adjaŭi lin, s’njoro?” petis Hagrid.

Li klinis sian grandan, vilan kapon super Hari kaj donis al tiu kison verŝajne barbecan kaj skrapan. Tiam, subite, Hagrid ekhurlis kiel vundita hundo.

“Tsss!” siblis prof. MakGongal. “Vi vekos la moglojn!”

“P-p-pardonon,” ploris Hagrid, elprenante grandan makulitan poŝtukon kaj ŝovante la vizaĝon en ĝin. “Sed mi n-n-ne povas elteni tion — Lilio kaj Jakobo mort’s — kaj povra eta ”Ari for, vivonta kun mogloj — ”

“Jes, jes, entute malĝojige, sed regu vin, Hagrid, alikaze oni eltrovos nin,” flustris prof. MakGongal, singarde karesante la brakon de Hagrid dum Zomburdo transpaŝis la malaltan ĝardenmuron kaj iris al la antaŭa pordo. Li